

Arrest

nr. 215 429 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaten A. LAHLALI & S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend, bij faxpost, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ZAMAN, die loco advocaat A. LAHLALI & S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2019 treft de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekster neemt hiervan dezelfde dag nog kennis.

Het betreft de thans bestreden akte en zij is als volgt gemotiveerd:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: K.

geboortedatum: 11.09.1990

geboorteplaats: B. B.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Schaarbeek op 06.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Uit het PV BR.69.L6.000660.2019 van de politie zone van Schaarbeek blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart

Betrokkene werd gehoord op 06.01.2019 door de politiezone van Schaarbeek en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 06.01.2019 door de politiezone Schaarbeek en verklaart dat zij haar toekomst in België wil uitbouwen en geen problemen heeft in Marokko

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 06.01.2019 door de politiezone Schaarbeek en verklaart geen medische problemen te hebben

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 6 januari 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te

leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (hierna ook "de bestreden beslissing" genoemd).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het urgente karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende voorwaarde van de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekster voert in een derde en vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij verstrekt dienaangaande de volgende toelichtingen:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe vereist is in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en huis is een fundamenteel mensenrecht. Dat recht kan slechts worden aangetast voor de vrijwaring van een door het EVRM limitatief opgesomd belang. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en familieleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te doen. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Deze afweging vormt de 'fair balance'-toets.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een grondige afweging kunnen in overweging worden genomen: het feit dat verzoekster sedert ruim twee jaar ononderbroken in België verblijft (stuk 3); het feit dat verzoekster een beschermenswaardige relatie heeft met dhr. Z. (stukken 5 en 6); het gegeven dat verzoekster in België is in nabijheid van haar partner, dhr. Z. (stuk 3); het feit dat verzoekster haar relatie met dhr. Z. niet elders kan beleven gezien hij werkzaam is in België (stuk 9) en het feit dat verzoekster zich duurzaam wenst te verankeren in België.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoekster op privé-, familie- en gezinsleven, gezien haar privé-, familie- en gezinsleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden zou moeten leven van haar partner, dhr. Z., en andere familieleden die in België wonen. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan haar privé-, familie- en gezinsleven. Het zou voor verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zijn om opnieuw naar België te komen, eens te meer gezien het inreisverbod dat aan verzoekster werd betekend samen met actuele bijlage 13septies (stuk 2). Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé-, familie- en gezinsleven. Het behoeft geen betoog dat de schorsing en nietigverklaring het nadeel kan wegnemen of verhinderen.

De relatie tussen verzoekster en haar partner, dhr. Z., is een beschermenswaardige relaties in de zin van artikel 8 EVRM. Het beschermenswaardige karakter blijkt genoegzaam uit het gegeven dat dhr. Z. verzoekster tussen 6 januari 2019 en 14 januari 2019 reeds driemaal ging bezoeken in het Centrum voor Illegalen te Brugge (stuk 5). Ook uit de foto's die het koppel maakten tijdens een uitstap, komt zeer

duidelijk naar voren dat het paar een beschermenswaardige relatie heeft (stuk 6). Het behoeft geen verder betoog dat de liefdesrelatie tussen verzoekster en dhr. Z. beschermenswaardig is.

Ook de relatie tussen verzoekster en haar oom mag als beschermenswaardig worden beschouwd, gelet op de verbintenis tot tenlasteneming die hij zal aangaan (stuk 10).

Dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer.

Onder meer het gegeven dat het sociaal, familie en privéleven van verzoekster zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen in de besluitvorming te hebben opgenomen, meer zelfs: de bestreden beslissing geeft er geen blijk van artikel 8 van het EVRM in overweging te hebben genomen.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.” (derde middel)

En

“(…)

De bestreden beslissing is tot stand gekomen na een manifeste schending van het hoorrecht.

Deze schending maakte een inbreuk mogelijk op artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, daar de schending van het hoorrecht ertoe leidde dat niet alle specifieke feitelijke en juridische omstandigheden bekend waren.” (vierde middel)

3.3.2.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats uiteraard het bestaan van een daadwerkelijk privé- en/of familie- en gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad dan ook eerst na te gaan of de verzoekster aannemelijk maakt dat zij in België een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven heeft uitgebouwd, vooraleer te onderzoeken of er door de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.2.2.1. Over het voorgehouden gezinsleven

De verzoekster geeft aan dat zij een beschermenswaardige relatie heeft opgebouwd met de heer Z. In dit kader verwijst zij naar een bezoekerslijst van het gesloten centrum (stuk 5) en vijf foto's gemaakt tijdens een uitstap (stuk 6). Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster tevens een kopie van de F+ kaart van de heer Z. (stuk 4) en een uittreksel uit het Rijksregister waarop het adres van de heer F. wordt vermeld (stuk 7). Uit het bij het verzoekschrift gevoegde kopie van een MOBIB-kaart (stuk 3) blijkt volgens de verzoekster dat zij in de nabijheid is van de heer Z. en in verwijzing naar twee loonfiches van meneer (stuk 9) blijkt volgens haar dat de relatie niet elders kan worden beleefd aangezien de heer Z.

werkzaam is in België. De verzoekster meent dat het beschermingswaardig karakter van haar liefdesrelatie met de heer Z. genoegzaam blijkt uit de bijgevoegde foto's en uit het feit dat hij haar reeds driemaal heeft bezocht in het gesloten centrum te Brugge.

In de nota met opmerkingen laat de verweerder weten dat de heer Z. gehuwd is met mevrouw P. M., M D. M. en dat hij met zijn echtgenote ook nog steeds samenwoont te Sint-Gillis. De verweerder geeft tevens aan dat de echtgenote van de heer Z. nog steeds door hem ten laste wordt genomen, zoals blijkt uit de loonfiches die de verzoekster bijbrengt. Bij de nota met opmerkingen voegt de verweerder een afschrift uit het Rijksregister van het echtpaar Z. - P. M., M D. M., waaruit inderdaad blijkt dat zij gehuwd zijn en nog steeds samenwonen te Sint-Gillis. De verweerder geeft verder aan dat de verzoekster niet samenwoont met de heer Z. en dat de voorgelegde stukken niet volstaan om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen.

Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van de verzoekster dat door de verweerder bijgebrachte gegevens correct zijn. Zij stelt dat het gaat om een overspelige relatie, doch dit staat er volgens haar niet aan in de weg dat het om een beschermenswaardige relatie gaat.

De Raad merkt dienaangaande op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar dat een gezinsleven ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In die zin kan een stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen vallen onder het begrip "*gezinsleven*" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen in elk geval wel voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen of samenleven is derhalve een belangrijk, doch op zich niet determinerend element, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte en standvastige feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

In casu blijkt uit de voorliggende stukken - waarover geen betwisting bestaat - dat de verzoeker en de heer Z. niet samenwonen terwijl de heer Z. nog steeds samenwoont met zijn echtgenote. In een poging om de relatie tussen de verzoekster en de heer Z. te bewijzen, worden slechts enkele ongedateerde foto's voorgelegd van één enkel uitstapje van de verzoekster en de heer Z. (op twee van de foto's geeft de heer Z. aan het atomium een kus aan een vrouw die vermoedelijk de verzoekster is) en een bewijs dat de heer Z. de verzoekster op 7, 9 en 12 januari heeft bezocht in het gesloten centrum te Brugge.

Uit deze zeer beperkte gegevens (drie bezoekjes in het gesloten centrum en één uitstapje in Brussel) en uit de enkele bewering dat de verzoekster eveneens in Brussel woonachtig is (hetgeen echter met geen enkel bewijskrachtig gegeven wordt aangetoond aangezien de MOBIB-kaart geen adres vermeldt en dergelijke kaarten te koop zijn voor eender wie zich in Brussel wenst te verplaatsen met het openbaar vervoer), kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat er de verzoekster en de heer Z. daadwerkelijk een stabiele, duurzame en standvastige partnerrelatie hebben opgebouwd. Daarnaast staat het vast dat de verzoekster en de heer Z. niet samenwonen en dat de heer Z. nog steeds samenwoont met zijn echtgenote.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekster in gebreke blijft om het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

3.3.2.2.2. Over het voorgehouden familieleven

De verzoekster voert tevens aan dat de relatie met haar oom als beschermenswaardig moet worden beschouwd aangezien hij haar ten laste zal nemen. Hiertoe verwijst zij naar een verbintenis tot tenlasteneming gedateerd op 14 januari 2019 (stuk 10).

De Raad wijst er op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts door artikel 8 van het EVRM beschermd indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt ter zake dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Het loutere geven dat de heer B. D. - waarvan enkel wordt beweerd doch niet wordt aangetoond dat het verzoeksters oom is - na het treffen van de bestreden beslissing een tenlasteneming (bijlage 3bis) heeft ondertekend die specifiek gericht is op een bewijs van voldoende bestaansmiddelen in het kader van een visumaanvraag of een controle aan de buitengrenzen (stuk 10) en het loutere gegeven dat deze 'oom' eveneens in Brussel woonachtig is (stuk 8), impliceert echter op generlei wijze dat de verzoekster op het moment van de bestreden beslissing nauwe affectieve banden (laat staan banden van daadwerkelijke afhankelijkheid) onderhield met de heer B. D. die zouden wijzen op een familieleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan genieten. De Raad benadrukt dat hij zich, bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een effectief en nauw beleefd familieleven dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Ook al zou kunnen worden aangenomen dat de verzoekster een oom heeft in België en ook al heeft deze man een week na de bestreden beslissing een tenlasteneming ondertekend, dan nog dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de banden met deze oom daadwerkelijk vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.2.3. Over het voorgehouden privéleven

Omtrent het voorgehouden privéleven merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat "gewone" sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Ook de Raad van State stelde in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de "gewone" opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het gegeven dat een vreemdeling een zekere band heeft opgebouwd met de samenleving waarin hij of zij zich een tijd heeft ontplooid, impliceert echter niet dat er meteen en steeds ook sprake is van een privéleven dat de bescherming geniet van artikel 8 van het EVRM. Het moet immers gaan om nauw beleefde en sterk verinnerlijkte banden, die maken dat de vreemdeling zijn/haar identiteit zou verliezen indien hij/zij deze banden dient te verbreken.

In casu moet bovendien worden opgemerkt dat het voorgehouden privéleven van de verzoekster zich geheel heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verschillende visumaanvragen van de verzoekster (in 2010, 2011 en 2012) werden geweigerd terwijl de verzoekster thans beweert reeds twee jaar illegaal in België te verblijven. In dergelijke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve

immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu wordt op geen enkele wijze concreet aangetoond dat de door de verzoekster opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door enkele jaren verblijf hier te lande en dit in een precare verblijfssituatie, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op privéleven aan te nemen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat met de Belgische samenleving banden heeft opgebouwd die een privéleven inhouden dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

3.3.2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in gebreke blijft om aan te tonen dat zij in België relaties heeft ontplooid (gezins-, familie- dan wel privérelaties) waarmee rekening moest worden gehouden, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster beweert, kan uit een (voorgehouden) schending van het hoorrecht geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM worden afgeleid. Een dergelijke schending ligt enkel voor wanneer wordt aangetoond dat de bestreden beslissing een onevenredige belemmering vormt van een effectief gezins-, familie- of privéleven van de verzoekster in België, *quod non in casu*.

Een verdedigbare grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM ligt dan ook niet voor.

Het derde en vierde middel zijn op dit punt op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg

zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekster licht het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt toe:

“Overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 vraagt verzoekster de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een verwijdering van het grondgebied zou voor verzoekster ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen.

In arrest nr. 56.201 van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 17 februari 2011, staat te lezen:

“Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat – opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat – de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.”

Het leven van verzoekster speelt zich actueel af in België en zij heeft de wens haar leven in België in de toekomst verder uit te bouwen samen met haar partner, dhr. Z. en haar familieleden. Het bestaan van de beschermenswaardige relatie met dhr. Z. blijkt genoegzaam uit het gegeven dat meneer verzoekster tussen 6 januari 2019 en 14 januari 2019 reeds driemaal kwam bezoeken in het Centrum voor Illegalen te Brugge (stuk 5). Ook uit de foto's die het koppel maakten tijdens een uitstap, komt zeer duidelijk naar voren dat het paar een beschermenswaardige relatie heeft (stuk 6).

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals het zich voordoet, dient in zijn geheel in aanmerking te worden genomen, zodat niet elk aspect ervan op zich ernstig hoeft te zijn. Ook subjectieve elementen, zoals ervaringen in gemoed of gevoelens, kunnen hierin een rol spelen, zonder dat het nadeel door iedereen in gelijke omstandigheden op gelijke wijze wordt ervaren (RvS 15 april 1996, nr. 59.077, VANNESTE; RvS 2 mei 1996, nr. 59.474, PEPELS). Een verdere vrijheidsberoving en gedwongen terugkeer naar Marokko, alwaar verzoekster geen belangen heeft, zou ontegensprekelijk een eigen en persoonlijk moeilijk te herstellen nadeel vormen voor de persoon van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer zonder voorafgaande adequate belangenafweging door de Dienst Vreemdelingenzaken, zal zonder twijfel leiden tot schending van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekster. Immers zou haar haar recht op privé- en familieleven aldus volledig worden miskend, gezien het privé- en familieleven van verzoekster zich in België afspeelt, alwaar zij is herenigd met haar partner, dhr. Z.. De handhaving van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou ertoe leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar partner, die in België werkzaam is (stuk 9). Het zou voor verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zijn zich in België te herenigen met haar partner. De ernst van het nadeel is klaar en duidelijk. Ook het moeilijk herstelbare karakter ervan staat vast, daar het voor

verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zou zijn om opnieuw naar België te komen gelet op het inreisverbod dat eveneens aan haar werd betekend, waarvan de rechtsgevolgen ontstaan van zodra zij daadwerkelijk van het grondgebied zal worden verwijderd (vgl. RvV 12 juni 2018, nr. 205 210).

Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé-, gezins- en familielevens.

Gezien een uitzetting aldus een inbreuk zou vormen op onder meer het door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrecht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, zoals hierna uiteengezet als middel, is in casu aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen, ernstig nadeel voldaan.

Het behoeft geen verder betoog dat de schorsing het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan wegnemen of verhinderen.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekster, gelet op de hoger opgenomen bespreking van de grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM, niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar recht op gezins-, familie- en privéleven aantast. De verzoekster herhaalt bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel slechts de argumentatie die ook reeds bij het derde middel naar voor werd gebracht en hieraan worden geen verdere concrete elementen toegevoegd. Het volstaat dan ook om te verwijzen naar de bespreking onder punt 3.3.2.2. en vast te stellen dat de verzoekster geen concreet element bijbrengt waaruit een gezins-, familie- of privéleven kan blijken dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan genieten. Met de loutere wens van de verzoekster om haar toekomst verder uit te bouwen in België met de heer Z. en met de enkele bewering dat de terugkeer naar Marokko, waar de verzoekster geen belangen zou hebben, haar een nadeel berokkent, wordt geen concreet en moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond. De verzoekster laat geheel na om concrete elementen voor te leggen ter ondersteuning van deze loutere beweringen.

Opdat het zou kunnen leiden tot de schorsing, moet het nadeel bovendien het gevolg zijn van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing en dit in zoverre deze voor de Raad aanvechtbaar zijn. Het weze herhaald dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om te oordelen over de rechtmatigheid van de beslissing tot vasthouding. Waar de verzoekster stelt dat de verdere aanhouding haar benadeelt, dient dan ook te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat uit de vrijheidsberoving zou voortvloeien te beoordelen. Dit nadeel kan overigens niet als moeilijk te herstellen worden geacht, daar de verzoekster hiertoe overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank kan vatten, die in toepassing van artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de wettigheid van de vrijheidsberoving te beoordelen. Daarnaast wijst de Raad er op dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, dit is de effectieve verwijdering van de verzoekster naar haar land van herkomst, net tot gevolg heeft dat de vrijheidsberoving een einde neemt.

Bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient eveneens rekening te worden gehouden met het feit dat het nadeel specifiek en rechtstreeks moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verzoekster kan in het kader van de onderhavige vordering dan ook niet dienstig verwijzen naar de nadelen die verbonden zijn aan het jegens haar uitgevaardigde inreisverbod, aangezien dit inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van de vordering.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekster met haar betoog, op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoot.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve niet voldaan.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

C. DE GROOTE